

ROBERT GRIMM:
ZIMMERWALD OCH KIENTAL

ÖVERSÄTTNING

AV
Z. HÖGLUND

Frams förlag, Stockholm, 1917

Innehållsförteckning

1. Internationalens sammanstörtande.	1
2. Fåfånga försök till ett återuppbyggande.....	2
3. En vaknande opposition.	5
4. Zimmerwald.	7
5. Anslutning och utbredning.	9
6. Kiental.	12
7. Zimmerwaldfreden.	15
Bilagor.....	17
Bil. 1. Zimmerwaldmanifestet.....	17
Bil. II. Kientalmanifestet.....	20

1. Internationalens sammanstörtande.

Världskriget har i ordets dubbla bemärkelse drabbat arbetareklassen i alla länder.

Under en tid fordrade de besittande klasserna obarmhärtigt av arbetarna löneslaveri. Lång arbetstid, låga löner, stigande livsmedelspris, kriser och arbetslöshet, hälsans undergrävande i kvalmig fabriksluft och fuktiga källarvåningar, familjebandens upplösning genom tilltagande kvinno- och barnarbete — detta var proletärerens lott. Dock, så gränslös än utsugningen var, så glädjelös tillvaron, så otaliga och namnlösa offren på arbetets slagfält, så lämnade man dock kvar *en* sak åt löneslavarna: livet.

Under *krigets* tid fordrade kapitalisterna mer. Nu var det livet självt, som de krävde. Bröder, kamrater — hette det nu — upp till försvar för nationens högsta och ädlaste goda, fram för folkets välfärd och frihet I långa ändlösa led fördes den kraftigaste och mest blomstrande delen av befolkningen till slaktbänken. Med samma självklarhet, varmed utplundrarna förut fordrat den motståndslösa underkastelsen under kapitalets villkor, begärde nu samma utplundrare, att arbetarna villigt, utan knot och utan tvekan, skulle offra allt, t. o. m. livet, för de härskande klassernas intressen. Så skedde. I hundra tusental har proletärerarna blivit på valplatsen och deras lik multnar i den bloddränkta jorden, under grus och spillror. Och i bakgrunden står den otaliga hären av krymplingar och sårade, står millioner av änkor och faderlösa och delar med återstoden av befolkningen de osägbara materiella, fysiska och andliga lidanden som skapas av det modärna mordbrännande, det exempellösa slaktande, som man kallar världskriget, fosterlandets försvar.

Detta öde beskärdes alla delar av befolkningen, ända upp till krigsintressenterna själva. Alla fick känna det fruktansvärda gisslet, offrens obeskrivliga börda, dyrtiden och värnlösheten. Och dock, den organiserade och medvetna arbetareklassen träffades ännu hårdare. Dess stoltaste hopp, dess hetaste längtan, dess skydd mot all livets nöd och mot krigets fador ramlade i augusti 1914 samman som ett korthus. Internationalen låg på krigets första dag söndersplittrad i tusen bitar. Det enda bålverk, som syntes betyda världens räddning undan krigets förbrytelse, föll samman som en murken byggnad — Internationalen visade sig för svag för att kunna motstå påfrestningen.

Detta faktum är en olycka av namnlös storlek, men olyckan hade ej behövt vara en vanära. Man kan bom den svagare parten ligga under för den starkare. Man kan vara tvungen att vika för motståndarens makt och underkasta sig nederlaget som ett ofrånkomligt öde. Vanära blir ett nederlag först då, när man klenmodigt kastar vapnen ifrån sig utan att ens göra ett försök ätt värja sig, när man överger fanan utan att försvara den, när man med flygande fanor går över i fiendens läger i avsikt att därmed rädda eget skinn.

Det gäller ett sådant fall vid Internationalens sammanstörtande. Det var ej blott att man låg under för den starkares våld. Det var den frivilliga, ärelösa kapitulationen för motståndaren, massflykten ur eget läger, prisgivandet av allt det, som man hittills hållit som arbetar rörelsens grund och förutsättningen för dess framgång.

Vad var då betydelsen av denna frivilliga självuppgivelse? Internationalens sammanstörtande betyder ej blott, att de hittillsvarande internationella proletäriska förbindelserna slets sönder. Internationalens katastrof betydde födelsen av en nationell solidaritet mellan arbetarklassen och dess utsugare. På brytandet av den internationella solidariteten följde samtidigt upprättandet av borgfreden. Det innebar praktiskt taget, att arbetarne ej blott ömkligt nog avstod från kampen mot kriget utan att de tvärtom understödde och befrämjade det.

Motståndslöst lät de sig drivas med i chauvinismens och nationalhatets smutsfloder, ja de icke blott passivt lät det ske, utan de sammen själva medvetet med. Understödjandet av krigspolitiken proklamerades som en proletärisk nödvändighet, och begreppet landsförräderi, över vilket man tidigare offrat mångt bitande skämt, uppfattades nu av arbetarne i samma bemärkelse som de härskande klasserna sedan länge givit det.

Kunde man än i början av kriget tro, att denna plötsliga omsvängning blott vore följden av den för ögonblicket uppkomna förvirringen, så visade det sig snart, att det var annorlunda. Så småningom utbildades en ny ideologi: *socialpatriotismens ideologi*, som ut vecklades vidare och ytterst utmynnade i läran om klassintressenas harmoni. Allt av revolutionär verklighet eller t. o. m. revolutionärt sken i den proletäriska rörelsen ströks bort. Sträjkerna avbröts, klasskampen upphörde, i stället för de hittills uppställda fordringarna predikade man nu försakelse ända till hunger — allt för ätt ej störa krigets blodiga lek och för att kunna hålla ut.

Från *uppgivande av kampen mot kriget till uppgivande av klasskampen!* Uppgivande av klasskampen är emellertid uppgivande av k. Man gav upp det hela. I denna situation gavs ingen halvhet. Med all kraft förnekade man allt det, som hittills utgjort proletariatets andliga livsinnehåll, alla förhoppningar, all tro på framtiden. Och i den mån det ännu över huvud var tal om framtiden, så gällde det blott i den meningen att den blott kunde bli lycklig i nationens sköte, d. v. s. vila på arbetarnas nationella solidaritet med sina klassfiender och ej på proletariatets internationella solidaritet.

Så var katastrofen av den 4 aug. 1914 mer än blott Internationalens sammanstörtande, mer än blott ett tillfälligt upphörande av dess funktionering. Den var socialismens sammanstörtande i ordets egentliga mening och därigenom en händelse av mycket större räckvidd än man ursprungligen kunde antaga.

Det är ej här platsen att utförligt ingå på orsakerna till denna katastrof. Dess rötter ligger i ett falskt bedömande av tidsepoken. Den allmänna socialistiska insikten hade ej hållit jämna steg med händelsernas egen utveckling. De regler som uppdragits för proletariatets förhållande till kriget, hade baserats på en i det förflutna liggande historisk situation, som icke återkommer i någon följande epok. Detta gäller i synnerhet uppfattningen om det s. k. fosterlandsförsvarets väsen, vilket man i imperialismens tidsålder givit samma ställning som på den tid, då nationen uppkom i form av den modärna borgerliga staten. Men detta var blott den ena sidan av den historiskt oriktiga insikten. Motstycket var den alltmer överhandtagande opportunisten, som gjorde sig allt bredare och fördunklade proletariatets revolutionära uppgifter tills dessa genom socialpatriotismen definitivt uppgavs. Så betyder katastrofen avslutandet av ett helt utvecklingsskede, och först genom en sådan värdesättning erhåller den sin riktiga prägel.

2. Fåfänga försök till ett återuppbyggande.

Det har ej fattats försök till ett återknytande av de så oväntat sönderrivna banden inom Internationalen. De företogs så mycket oftare, ju mer insikten om de verkliga orsakerna till sammanstörtandet saknades. Man trodde, att det var tillräckligt att erinra de socialistiska partierna som nu plötsligt råkat in på nationalismens och chauvinismens ohälsosamma irrvägar, om deras tidigare beslut och deras socialistiska plikter, för att inom kort återställa den internationella samverkan och gemensamt upptaga kampen för krigets snara avslutande.

Att denna mening företrädesvis var tillfinnandes hos de socialistiska partierna i de *neutrala* länderna är begripligt. Här var man avskuren från förbindelser. Censuren i de krigförande länderna hindrade sanningsenliga skildringar av de faktiska förhållandena och stämningarna,

och sagan om att generalstaberna förde redaktörernas pennor i arbetarprässen vann mångenstädes tilltro. Blott få såg fakta sådana de verkligen var. Obekanta med det verkliga inre läget, personerna och partierna och den omsvängning som sedan den 4 augusti ägt rum, utgick nästan alla socialistiska partier i de neutrala länderna från den uppfattningen, att det numera var deras plikt att fylla de funktioner som hittills utövats av Internationalens organ.

På detta sätt kom det till en lång rad av försök, överläggningar och konferenser, som alla tjänade samma syfte.

I slutet av september 1914 ägde i *Lugano* en italiensk-schweizisk konferens rum. I en kort resolution fastslogs krigets ursprung och imperialistiska karaktär och gentemot den då i sin jungfrulighet blomstrande befrielselegenden — som sedan dess sjunkit ner till lägsta kurs — betonades, att det aldrig kunde vara arbetarklassens uppgift att gemensamt med sina förtryckare befria främmande folk genom krigets medel. Den schweiziska partiledningen erhöll i uppdrag att omedelbart vidtaga inledande steg för att återställa de internationella förbindelserna och att härvid åberopa sig på de internationella kongressbesluten. Kort därpå företog holländaren *Troelstra* en resa i de krigförande länderna för att genom personliga sammanträffanden verka för de internationella förbindelsernas återupptagande. Hans bemödanden ledde till den internationella socialistiska byråns förflyttning från Bryssel till Haag utan att det likväl hitintills kommit till ett verksamt samarbete mellan partierna mot kriget.

Medan *Troelstra* ännu reste omkring i Europa kom en inbjudan från amerikanska socialister till en internationell kongress, som skulle äga rum i *Washington*. Planen strandade; kongressen kunde ej avhållas. Nu trädde de *skandinaviska partierna* fram på skådeplatsen. Genom en konferens av neutrala trodde de sig åter kunna bringa Internationalen på benen. Det hjälpte icke. Inte ens alla partier i de neutrala länderna var företrädde, och man kom ej längre än till en lam resolution som ryggade tillbaka för att nämna barnet med dess rätta namn. På samma sätt gick det med de upprepade försöken att få samman *Internationella socialistiska byrån* till ett möte. Denna institution dömdes till en skentillvaro och blev väsentligen blott en gisslan i ententesocialisternas händer.

Tröstlösheten framstod i klart ljus, då kort efter skandinavernas Köpenhamnskonferens ententesocialisternas *separatkonferens i London* och tyska och österrikiska socialisternas i *Wien* ägde rum. Det var den formella bekräftelsen på den inträdda splittringen; de två i anslutning till de varandra bekämpande imperialistiska maktförbunden skilda huvudgrupperna inom Internationalen stod nu även organisatoriskt mot varandra i tvänne block. Trots detta försökte det socialdemokratiska partiet i Schweiz ännu en gång ett initiativ. Det sammankallade partierna i de neutrala länderna i slutet av maj 1915 till en konferens i *Zürich*. Initiativet blev resultatlös: antingen kom avböjanden eller över huvud inga svar alls.

Lika obegriplig som måhända den gången fruktlösheten av alla dessa välmentade strävanden kunde förefalla, lika tydligt ligger nu orsakerna till deras misslyckande i dagen. En gemensam aktion från arbetarklassens sida under kriget är omöjlig, så länge de socialistiska partierna, de enskilda delarna av Internationalen, gillar sina regeringars krigspolitik eller så länge regeringarna själva icke önskar en sådan aktion. Kriget driver alla motsättningar upp till ytan, utvecklar dem i deras ytterligheter med tvingande logik på alla, som erkänner det och frivilligt medverkar i det. Nu visade sig för första gången i klar och skarp belysning, att *nationalism och internationalism icke betingar varandra utan ömsesidigt utesluter varandra*.

Men än mer. Krigets praxis bevisade också ohållbarheten av en grundprincip i den andra Internationalen. Visserligen hade man förkunnat på de internationella kongresserna i Stuttgart, Köpenhamn och Basel, att det vore arbetareklassens i varje land uppgift att med alla medel motverka ett krigsutbrott, och skulle kriget likväl bryta ut så vore det det internationella proletariats plikt, att energiskt utnyttja den genom kriget uppkomna politiska och ekonomiska krisen för påskyndandet av det kapitalistiska herraväldets störtande. Men gentemot denna skyldighet stod den obetingade plikten att försvara fosterlandet i händelse av ett yttre angrepp. Denna plikt uppfattades av de flesta partierna inom Internationalen som något självklart. Liksom Jaurès i deputeradekammaren, så förkunnade Bebel i riksdagen, att socialisterna icke i farans stund skulle lämna fäderneslandet i sticket, och försäkringarna gick t. o. m. så långt, att man ställde i utsikt att ej blott nationens blomma utan även de något bräckliga äldre socialistherrarna skulle i ett sådant fall ta geväret på axeln Och marschera ut.

Den 4 augusti 1914 förklarades i alla stater fäderneslandet vara i fara. Det var, i yttre mening, icke heller någon osanning. Staternas härar stod emot varandra, beredda att bryta in i grannens land. Och nu började en ädel tävlan. Då gränserna hotades, det s. k. fäderneslandet var i fara, trodde sig de socialistiska partierna bära överträffa borgarklassen i patriotism. Det klingade som en länge efterlängtd ursäkt för de tidigare angreppen på de härskande klasserna, när man nu läste de fosterländska uppropen och tidningsartiklarna i arbetarpressen i de krigförande länderna. Naturligtvis var ingen angripare. I varje land gällde det uteslutande det heliga försvaret, och man ville blott begagna tillfället att genom att slå in skallarna på så många som möjligt skydda sig mot framtida angrepp. Så proklamerades av socialister från parlamentens talarstolar fosterlandsförsvarets plikt, nödvändigheten att säkerställa gränserna och statens fria utveckling, det heliga kriget för »rättens» grundsatser. På vilken sida dessa fraser formulerades mest trovärdigt och elegant må här lämnas därhän, i sin kärna var alla ett öppet eller förtäckt 'uppgivande av den internationella solidariteten.

Och denna av plikten att försvara fosterlandet motiverade uppgivelse måste på en viss tidpunkt leda till ött medvetet eller omedvetet hyckleri. Medvetet, när man avlade en läpparnes bekännelse för den internationella socialismen i samma ögonblick som man manade arbetarna att fylla sin plikt som soldater och rekommenderade de hemmavarande de otroligaste inskränkningar i deras behov; omedvetet när efter några månader av kriget den ena sidan plötsligt förkunnade sin fredsvilja och sina avsikter att söka en internationell uppgörelse och de internationella förbindelsernas återupptagande och därvid föll i rollen som anklagare emedan denne ej ville veta av något samförstånd.

Det tidigaste exemplet på och samtidigt en blixtbelysning av katastrofens djupa innebörd erbjöd den tyska socialdemokratin. Den 4 augusti 1914 förklarade den högtidligt, att den ej eftersträvade annat än landsgränsernas säkerställande och att kriget blott skulle understödjas tills detta mål vore uppnått.

Det lyckades den tyska arméledningen att föra kriget i huvudsak utom landet. Belgien besattes sedan man mot detta land begått det skamligaste neutralitetsbrott, och de tyska hävarna bröt in i Norra Frankrike. I öster trängde man allt längre in i Ryssland, så att de tyska Majoritets-socialisterna väl en dag skulle nödgas förklara, att nu vore säkerställandets mål nått.

Scheidemännerna blev nu plötsligt åter internationella. De sände ut emissarier, bearbetade partierna i de neutrala länderna och förklarade att de när som helst var beredda att återupptaga de internationella förbindelserna för åstadkommandet av en snar fred. Men den utsträckta handen skulle ha kunnat förtorka utan att den mottagits. Entente-socialisterna visade

den hånfullt tillbaka. Och från sin utgångspunkt med rätta. De stod ju principiellt på samma mark som de tyska majoritetssocialisterna. Liksom dessa så försvarade också de sitt fädernesland. Liksom Scheidemann så fordrade Renaudel ingenting annat än gränsernas tryggande och rättens återställande». Skillnaden var blott den: under det att Tysklands gränser till följd av krigsläget för Scheidemann syntes tryggade, var Frankrikes gränser det icke av samma skäl för Renaudel. De skulle icke heller ha varit det, om fransmännen hade lyckats driva tyskarne tillbaka till de förutvarande statsgränserna, ty i detta läge skulle man ha återkommit till förhållandena före augusti 1914, som den gången betraktades som otillfredsställande för landsgränsernas tryggande och som hade utgjort motiveringen och rättfärdigandet för kriget. Men hade krigslyckan gynnat fransmännen i stället, då hade för tyskarna gränsernas säkerställande ej varit uppnått och då hade den eventuellt av fransmännen utsträckta handen blivit på samma sätt tillbakavisad.

Så länge proletariatet gjorde sin fredsberedskap beroende av det militära läget och generalstabernas strategi i stället för att erkänna sin socialistiska åskådning och plikt som rättesnöret för sitt handlande, måste alla försök att återställa Internationales stranda. Här hjälpte ingen veklig klagan, inga välmenta rådslag. Här gällde det att välja. *Antingen* erkännandet av plikten till fosterlandsförsvar och så gå denna väg intill det bittra slutet, intill grusandet av alla förhoppningar, k negerandet och en gemensam, samtidig aktion mot kriget, vilket enligt sin natur på samma gång måste utmytna i en kamp för socialismen.

3. En vaknande opposition.

Så svag denna insikt vid krigets början än var, så växte den dock — än långsammare, än fortare — i de enskilda länderna. De vid krigets överraskande utbrott till marken kastade reste sig och samlade små hopar av medkämpar omkring sig. Men nu framträdde genast en svårighet, som ytterligare försvårade kampen. Kampen mot regeringen i ett av de krigförande landen kunde tjäna som stöd åt de imperialistiska regeringarna i det andra läget. Försvagandet av den militära kraften i det ena landet betyder stärkandet av den militära kraften i motståndarens land. Varje anklagelse mot den egna regeringen skulle i fiendelandet uppfattas och utnyttjas för att rättfärdiga därvarande regerings krigspolitik. Oppositionen i det egna landet kunde vidare tagas till intäkt för att rättfärdiga socialpatriotismen i motståndarens land. Så skedde också. Varje åtgärd av minoritetssocialisterna i Tyskland användes av ententens majoritetssocialister som bevis för riktigheten av deras ståndpunkt och mot den socialistiska oppositionen i ententens länder. I Tyskland skedde detsamma med den franska socialistiska minoritetens hållning. Frankrikes socialpatrioter jublade glädjedruckna åt en Liebknecht medan de hälst skulle ha hängt en fransk Liebknecht i första lyktstolpe. Och medan de tyska socialpatrioterna glädjestrålande prisade en Brizon, förde de samtidigt den allra skarpaste kamp mot de Brizon'ar, som var verksamma i Tyskland och som ryckte masken från majoritetssocialisternas ansikten. Sålunda blev oppositionens kamp utomordentligt försvårad för varje steg, som de tog, och så nödvändig den än var löpte de fara att den skadade deras egen sak — ett läge, som kunde ha drivit mången till förtvivlan.

Men så småningom kämpade sig kampbeslutsamheten igenom. De små hopar, över vilka socialpatrioterna först leende skämtade, blev större och större. Hela oppositionella organisationsgrupper bildades och regeringarna fattade plötsligt intresse för denna stämning som blev dem alltmer obekvä. Och nu kom även ögonblicket, då det syntes ändamålsenligt att på grundval av gemensamma åskådningar och grundsatser och med hänsyn till de orsaker, som hittills låtit alla liknande försök stranda, sammanföra internationellt den socialistiska oppositionen.

Därtill var två villkor nödvändiga: insikten att de djupaste krafterna i en internationell aktion bottnade i den levande verksamheten från socialisterna i varje land och ingalunda läte sig skapas genom en internationell konferens, och att det internationella sammanförandet av dessa krafter blott då är möjligt, när vissa grundläggande principer för kampen emot kriget allmänt erkännes av oppositionen i de olika länderna.

Denna grundval gällde det att finna. Så litet och obetydligt det i dag, i betraktande av de stora historiska uppgifter som föreligger proletarietet, än kan synas vad som Zimmerwald-konferensen senare formulerade i sitt manifest, så behövdes det dock månadslånga underhandlingar och överläggningar med partivänner i de olika länderna för att åstadkomma en gemensam basis, som säkerställde såväl deltagandet i konferensen som möjligheten av ett blivande samförstånd om kampens riktlinjer. I en den 11 juli 1915 mellan några internationellt sinnade partivänner hållen överläggning i Bern enade man sig att börja med om målet för en internationell konferens. Man skulle ej eftersträva skapandet av en ny International utan *genomförandet av en internationell fredsaktion*. Men då en fredsaktion såsom en arbetareklassens självständiga rörelse blott är möjlig om samtidigt understödandet av regeringarnas krigspolitik uppgives, så beslöt man från början att inskränka inbjudan till de partier och grupper, som var villiga att bryta den hittillsvarande borgfredspolitik och upptaga klasskampen, och man bortsåg från de i övrigt befintliga principiella skiljaktigheterna i den allmänna socialistiska uppfattningen. Man uppställde alltså i första rummet behovet av en omedelbar kamp och detta förklarar tillvaron av de olika riktningar, som fylkat sig kring Zimmerwalds fana.

Karl Liebknecht har en gång senare, under sin högförräderiprocess, som de tyska imperialisterna öppnade mot honom för hans modiga strid för det internationella proletariets sak och för socialismen, klart, skarpt och skönt formulerat förutsättningarna för den internationella fredskampen. Jag citerar dessa ställen så mycket hellre, som de bäst är ägnade att karaktärisera det eländiga hyckleri och den förvanskning av hans uppfattning, som de socialpatrioter gjort sig skyldiga till vilka i Frankrike och annorstädes åberopar sig på honom. Den store kämpan, vars namn för alltid är inskrivet i mänsklighetens historia, sade bl. a.:

»Det nuvarande kriget är inget krig till försvar för den nationella okränkbarheten eller till befrielse av undertryckta folk eller 'för massornas välfärd. Det betyder från proletariets ståndpunkt blott den ytterligaste koncentration och stegring av det politiska förtrycket, av den ekonomiska utsugningen, av det militaristiska nedslaktandet av arbetareklassens liv till kapitalistisk och monarkisk fördel.

Därpå ges det blott ett svar från arbetareklassen i alla länder: skärpt kamp, internationell klasskamp mot de kapitalistiska regeringarna och de härskande klasserna i alla länder för avskaffandet av varje förtryck och varje utsugning, för krigets avslutning genom en fred i socialistisk anda. I denna klasskamp ligger för de socialister, vilkas fädernesland är Internationalen, inneslutet försvaret av allt det som han som socialist har skyldighet att försvara.

Den av mig företrädde politiken är till sina yttersta konsekvenser *internationell*. Den fastslår *samma plikt*, som jag jämte andra fyllt i *Tyskland* gentemot regeringen och de härskande klasserna, *för socialisterna i de övriga krigförande landen* gentemot deras regeringar och härskande klasser. *Den verkar internationellt, i det den genom ömsesidig återverkan från land till land främjar den internationella klasskampen.*

Den internationelle socialisten ... kämpar i det internationella proletariats namn mot den internationella kapitalismen. Han bekämpar honom där, vare sig han kan finna honom och verksamt träffa honom. Det är: *i det egna landet*. I det egna landet bekämpar han i det internationella proletariats namn den egna regeringen och de egna härskande klasserna som representanter för den internationella kapitalismen.

Skulle de tyska socialisterna exempelvis bekämpa den engelska regeringen och de engelska socialisterna exempelvis den tyska regeringen, så vore det en fars eller något sämre. Den som icke angriper fienden, imperialismen, i de representanter som står öga mot öga mot honom, utan i deras personer som befinner sig långt ifrån honom, och det t. o. m. under godkännande och främjande av den egna regeringen (d. v. s. de omedelbart inför honom stående representanterna för imperialismen) *är ingen socialist* utan en ömklig betjänt åt de härskande klasserna. *En sådan slags politik är krigshets och icke klasskamp utan dess motsats.»*

Så långt Liebknecht. Vad han ett halvt år efter den första Zimmerwaldskonferensen här yttrade till sina borgerliga domare, det var den anda i vilken ensam ett internationellt samförstånd mellan proletariatet är möjligt. Att genom ömsesidig växelverkan från land till land främja den internationella klasskampen mot kriget — det var strävan hos initiativtagarna till Zimmerwald, det var utgångspunkten för alla deras bemödanden, och dessa strävanden förde trots otaliga hinder slutligen dock därefter, att ännu under själva kriget försöket lyckades och en första kampsignal kunde tändas ut i världen.

4. Zimmerwald.

Det låg i sakens natur, att en dylik konferens från början måste inskränka sig till ett ringa antal deltagare och på intet sätt kunde jämföras med de tidigare, mången, gång nästan paradliknande internationella kongresserna. Passvårigheter hindrade mången officiell delegerad att resa och mångenstädes kunde utseendet av ombud från organisationernas sida ingalunda ske som i normala tider. Sålunda spelade en rad av tillfälligheter in vid konferensens sammansättning, vilka senare av dess motståndare utnyttjades utan att dock i längden kunna skada saken själv. Det lyckades att samla representanter från elva länder. Officiella ombud hade sänts från de socialdemokratiska partierna i Italien, Ryssland, Polen, Rumänien, Bulgarien samt ungdomsförbunden i Sverge och Norge. Från Tyskland, Frankrike och Holland hade enskilda oppositionella grupper representanter. De officiella ombuden för Englands oavhängiga arbetarparti lät meddela konferensen att deras delegerade ej erhållit några pass, och från Schweiz var representationen personlig då partiet ställt deltagandet i konferensen fritt för varje partivän.

Konferensen ägde rum i den av härligt uppstigande bärgshöjder omgivna, med gröna mattor beklädda, idylliskt belägna lilla byn *Zimmerwald*, ungefär två timmars promenad från Bern. Efter en allmän orientering av arbetarörelsens läge i de olika länderna samt konstaterandet av att alla försök dittills att föra de socialistiska partierna närmare varandra strandat, och slutligen därav att vägran från socialdemokratin i ett land att mitt under kriget söka ett internationellt samförstånd måste tjäna som en billig förevändning för uthållighetspolitiken i det andra landet, — gick konferensen att behandla sin huvudfråga: *proletariatets fredsaktion*. Härvid förelåg en *gemensam förklaring från den tyska och den franska delegationen*, vars betydelse med hänsyn till förhållandena inom de officiella socialistiska partierna i Tyskland och Frankrike, vilka genom motsättningen i regerings- och krigspolitik ännu i dag är skilda åt, framstår synnerligen klart.

Denna förklaring karaktäriserar det imperialistiska krigets väsen och mål, vänder sig mot de annexionistiska strävandena, fördömer kränkandet av Belgiens neutralitet och slutar med en flammande paroll mot borgfreden för klasskampen.

Denna förklaring jämnade vägen för vidare förhandlingar, under vilkas förlopp två olika huvudströmningar gjorde sig gällande. En del av de delegerade företrädde den uppfattningen, att ett fredsupprop till det internationella proletariatet knappast skulle ha någon framgång, om det ej grundades på ett principiellt ställningstagande till världskriget och Internationalens sammanstörtande. Klarhet över förutsättningarna för fredskampen vore den första betingelsen, stundens bud. Denna kamp måste till sitt innehåll såväl som till sina medel vara revolutionär och finge ej blott inskränka sig till fredsmålet. Den Socialistiska fredsaktionen måste bli till en kamp om socialismen, en revolutionär kamp mot kapitalismen.

Gentemot denna uppfattning framhölls å andra sidan, att ett principiellt klargörande som man här önskade ginge utanför konferensens syfte och med hänsyn till förhandenvarande motsättningar skulle göra konferensens arbete problematiskt. Man finge ej ge sig sken av att vilja framkalla en splittring av partierna inom Internationalen. Konferensen skulle ej heller bli verktyg för den ena eller andra riktningen utan sammanfatta alla krafter, som var villiga att på den socialistiska världsåskådningens mark kämpa mot borgfreden, mot uthållighetspolitiken, mot kriget utan hänsyn till det föreliggande militära läget. Nödvändig vore först och främst en *allmän kampsignal*, som uttalade vad som är och uppmanade arbetareklassen till beslutsam handling.

I denna anda beslöts ett manifest som i sin slutgiltiga formulering enhälligt antogs. Aldrig skall deltagarna i Zimmerwald glömma det ögonblick, då efter hårdnackade, skarpa och delvis upprörda meningsstrider omröstningen skedde. Icke emedan man inbillade sig att genom utsändandet av ett upprop ha utfört en historisk handling, men väl emedan däri för första gången sedan krigsutbrottet proletariatets fasta, gemensamma vilja att vidareföra den internationella klasskampen kom till uttryck, väl emedan man innerligt hoppades att nu, under en natt av svåraste mörker, givits en signal som skulle förstås av den klassmedvetna delen av arbetareklassen.

Manifestet skildrar i korta drag den ödeläggelse kriget medfört, framställer imperialismen som dess djupaste orsak, karaktäriserar lögnen i det s. k. fosterlandsförsvaret, som i verkligheten begraver det egna folkets frihet och andra nationers oavhängighet, och fastslår de härskande klassernas ansvar för detta barbariska mördande och dess följder. Därpå vänder sig uppropet till arbetarna. Det visar, vad kriget gjorde av arbetareklassen och dess organisationer, hur de socialpatriotiska representanterna för proletariatet skadat dess intressen, när de uppmanade till klasskampens inställande, beviljade krigskrediten och utlämnade socialistiska ministrar som gisslan för borgfredens säkerställande. Nu gällde det att ofördröjligen begynna kampen med beslutsam kraft och återvända till självbesinning.

»Denna kamp är kampen för friheten, för folkförbrödringen, för socialismen. Det gäller att upptaga denna kamp för freden, för en *fred utan annexioner och utan krigsskadestånd*. Men en sådan fred är blott möjlig under utdömande av varje tanke på ett 'våldförande av folkens rättigheter och friheter. Varken besättandet av hela länder eller av enskilda landsdelar får leda till deras införlivande med våld. Ingen annexion, varken öppen eller maskerad, ej heller någon framtvingen ekonomisk inkorporering, som genom berövandet av de politiska rättigheterna skulle göras 'ännu outhärdligare. *Folkens självbestämmanderätt* måste vara den *oryggliga grundsatsen* vid ordnandet av de nationella förhållandena.»

I detta manifest på konferensen den 5-8 september 1915 lades grundvalen för den rörelse, som i dag i de flesta länder är bekant under namnet Zimmerwald.

Skulle det emellertid nu vara nog med denna konferens, skulle de delegerade helt enkelt bara återvända till sina länder och överlämna råsten åt slumpen? Självklart inte. Man måste försöka att skapa ett organ, som skulle sörja för ej blott spridandet av manifestet utan ock åstadkommandet av varaktiga förbindelser mellan anhängarne av Zimmerwalds tanke, i det att det följde med rörelsen i de olika länderna, underhöll en av censuren ostörd förbindelse mellan partierna och grupperna och så långt det var det möjligt befrämjade den internationella solidariteten. Med ett ord : det gällde att skapa ett internationellt aktionscentrum, som om än med blygsamma medel och under utomordentligt svåra förhållanden utövade de funktioner, som det varit den internationella socialistiska byråns plikt att fylla. Så beslöts inrättandet av *Internationella socialistiska kommissionen* (I. S. K.) och i Bern upprättades ett provisoriskt sekretariat, som efter måttet av sina krafter sökte fylla den åt detsamma givna missionen, bl. a. även genom utgivandet av en bulletin, av vilken till början 'av 1917 sex på tre språk tryckta nummer utkommit.

5. Anslutning och utbredning.

Två fakta bevisar, att konferensen ingalunda var överflödig: de talrika instämmanden, som inlöpte från de måst skilda länder, och det raseri varmed regeringarnas och krigets drabanter hälsade Zimmerwald.

Följande partier har undan för undan uttalat sitt instämmande i Zimmerwaldsmanifestet eller sin direkta anslutning till Internationella socialistiska kommissionen i Bern:

Italiens socialdemokratiska parti.
 Schweiz socialdemokratiska parti
 Brittiska socialistpartiet
 Englands oberoende arbetareparti
 Rumäniens socialdemokratiska parti
 Rysslands socialdemokratiska parti (Centralkomitén) Rysslands socialdemokratiska parti
 (Organisationskomitén) Rysslands socialistrevolutionära parti
 Allmänna judiska arbetareförbundet i Litauen, Polen och Ryssland
 Polens och Litauens socialdemokrati (Huvudstyrelsen) Polens och Litauens socialdemokrati
 (Landsstyrelsen) Polska socialistiska partiet (Centralkomitén)
 Bulgariens socialdemokratiska arbetareparti (Trånghjärtade) Portugals socialdemokratiska parti
 Socialistiska federationen i Saloniki
 Sveriges socialdemokratiska ungdomsförbund
 Norges socialdemokratiska ungdomsförbund
 Amerikas socialistiska arbetareparti
 Amerikas socialistiska parti
 Tyska gruppen av Amerikas socialistiska parti
 Lettlands socialdemokratiska parti
 Danmarks socialdemokratiska ungdomsförbund
 Madrids socialistiska ungdomsorganisation
 Internationella socialistligan i Sydamerika
 Allmänna arbetarekonfederationen i Italien
 Bulgariens fackliga landsorganisation

Härtill har senare tillkommit:

Serbiens socialdemokratiska parti
Tysklands oavhängiga socialdemokrati

Tysklands internationella socialister
En minoritet av Bulgariens socialdemokratiska parti (Vidhjärtade)
Sveriges socialdemokratiska vänsterparti
Finlands socialdemokratiska parti

Denna ansenliga lista vittnar bäst om det behov, som Zimmerwaldkonferensen tillmöteskom. Den kampsignal, som utgick från konferensen, blev förstådd, och nu gällde det att sörja för att det ej stannade vid allmänna sympatiförklaringar. Men ju oftare namnet Zimmerwald nämdes desto nervösare blev de ledande personerna i de officiella socialistiska partierna. Det ena anatemat efter det andra slungades ut mot Zimmerwald och Internationella socialistiska kommissionen. Vissa partier i de neutrala länderna ville ej stå tillbaka för socialpatrioterna i de krigförande staterna, och det saknades ej högtidliga bannbullor. Så djupa motsättningarna än var mellan socialpatrioterna i de olika länderna, visade de sig likväl fullt solidariska i att värna sig mot Zimmerwald, och de skilde sig ej heller i argumentationen. Alla konstaterade de högtidligt, att Zimmerwaldkonferensen icke ägde någon auktoritet, icke hade haft någon rätt att tala i det internationella proletariats namn, ingen befogenhet att tillsätta en internationell kommission. Den tyska partistyrelsen vände sig i ett särskilt upprop till organisationerna, bedyrade hycklande sin fredskärlek, varnade i synnerhet ungdomen för varje »överlagd handling» och förklarade i en dyrbar vändning »att partiledningen ingenting försummar för att efter bästa övertygelse tillvarataga proletariats intressen — så långt som krigsförhållandena medger det» Även den franska partistyrelsen hade sett sig föranledd att värna för Zimmerwalds propaganda och i likhet med den tyska partistyrelsen var även den franska beredd att med all kraft värna om proletariats intressen — så långt krigsförhållandena tillät det. Den franska partiledningen var blott något öppnare och konsekventare när den skrev, att den på nytt fastslog, »att en varaktig fred blott kunde uppnås genom de allierades seger och på den tyska militarismens och imperialismens ruiner och varje annan fred, varje förtidig fred vore blott en irrbild eller en kapitulation.»

Holländarna ville behandla saken något slugare. Partivännerna Vliegen och Van Kol bestred över huvud Zimmerwaldkonferensen rätten att utnämna en internationell kommission, då de ju hade tagit hand om Internationella socialistiska byrån. De båda partivännernas frankofilism (franskvänlighet) drev dem emellertid än längre, och så förklarade de, att Zimmerwaldmanifestet emedan det talade för nationernas självbestämmanderätt egentligen förordade åt Englands och Frankrikes arbetareklass att understödja sina regeringars politik. Så kunde de vantolka ett upprop, vars uppkomst de ogillade, men som, då det en gång fanns där, borde söka utnyttjas i deras egen socialpatriotiska anda! Glädjen varade visserligen ej länge, ty en tydlig förklaring av Internationella Socialistiska Kommissionen gjorde ett snart slut på detta grova ofog. Holländarnas lagrar gav emellertid danskarna ingen ro. Den nuvarande ministern Stanning sände ut i världen ett Uriasbrev mot Zimmerwald, formulerade en för danska begrepp säkerligen rätt temperamentsfull protest och förklarade alldeles i onödan, att det danska partiet under inga förhållanden skulle låta sig representera genom Internationella Kommissionen.

Medan socialpatrioterna i de krigförande och neutrala länderna förde en sådan kampanj mot Zimmerwald fortsatte denna själv sin väg fram. Tar man i betraktande de svårigheter, som den Zimmerwaldska fredsrörelsen hade att övervinna i de flesta länder, så måste man erkänna, att rörelsen gjorde relativt stora framsteg. Naturligtvis hade antagandet, att konferensen i Zimmerwald skulle betyda krigets slut, varit mer än naivt. Man var väl på det klara med, att ett sammanstörtande som 'andra Internationalens' ej genast kunde följas av en aktion, som kunde utöva ett avgörande inflytande på regeringarnas och socialpatrioternas krigspolitik. Den första uppgiften låg i att målmedvetet främja åstadkommandet av full klarhet över läget, och denna uppgift kunde ej genomföras på några få veckor. Det gällde att lära arbetareklassen förstå katastrofens innebörd och klargöra krigets betydelse samt att gentemot det förgångnas ideologi ställa medvetandet om det historiska innehållet i den nuvarande tidsepoken.

Men detta arbete måste ombesörjas i varje land för sig. Internationella Kommissionen kunde blott försöka att fördjupa detta medvetande genom betonandet av den gemensamma insikten, genom frambärandet av de i alla länder framträdande, på samma sätt kännetecknade uttrycken för den imperialistiska tidsåldern.

För detta ändamål sökte kommissionen att börja med åvägabringa en närmare kännning mellan alla till densamma anslutna partier. Den tog initiativ till skapandet av den *utvidgade kommissionen*, i vilken varje parti utsåg en ständig representant, för att i viktiga frågor kunna framträda med ökad auktoritet och tala till ett bredare forum.

I februari 1916 ägde det första sammanträdet rum med den utvidgade kommissionen. Här beslöts en längre rundskrivelse, som belyste de sedan Zimmerwaldkonferensen skedd händelserna och hänvisade till skärpningen av det internationella läget. Rundskrivelsen övade en skarp kritik mot socialpatrioternas politik, karakteriserade Internationella socialistiska byråns förhållanden och sammanfattade på följande sätt de fordringar, som måste framställas från den proletära internationalismens ståndpunkt:

»I kampen mot kriget kan den avgörande verkan blott frambringas av arbetaremassorna i alla länder själva. Nu, då katastrofens följder i all sin förfärlighet går ut över arbetareklassen i alla länder, de krigförande som de neutrala, och åstadkommer allt värre härjningar, måste proletariatets motstånd organiseras, utgående från en andlig samling av krafterna, utan hänsyn till det strategiska läget förvägrande krigskrediten och varje frivilligt deltagande från arbetarnas sida i de landsförsvaret tjänande organisationerna, utträddandet ur de borgerliga ministärerna, fordrande det medvetna brytandet av borgfreden från riksdagsmännens sida, och utmynnande i en öppen ekonomisk och politisk kamp från massorna mot de härskande klasserna och deras regeringar.»

Denna rundskrivelse betydde ett medvetet fortgående på Zimmerwalds linje. Men bakom upproppet stod ännu icke auktoriteten av konferensen själv. Det var därför nödvändigt att sammankalla en ny konferens och genom den låta sanktionera det som var den utvidgade kommissionens uppfattning. Enhälligt beslöts att ofördröjligen vidtaga förarbetena. Kommissionen fastställde dagordningen och villkoren för representation samt utlyste konferensen till början av april på en bestämd plats i Holland. Detta var ett av omständigheterna påbjudet vilseförande av polisen och censurmyndigheterna. Försiktighetsåtgärden lyckades förträffligt. Förarbetena kunde ske ostörda, och den andra konferensen öppnades på utsatt tid, fjärran från stadslarm och spioners och journalisters efterforskningar, i den lilla bergsbyn Kiental (Berner Oberland).

6. Kiental.

Den andra konferensen stod redan i sin organisatoriska grundval högre än den första. I Zimmerwald hade skapats en basis, och så kunde betingelserna för deltagandet nu göras fastare. De av den utvidgade Internationella Kommissionen uppställda villkoren lydde:

»Tillträde beviljas blott representanter för sådana politiska eller fackliga organisationer eller enskilda personer som står på Zimmerwaldbeslutens grund.

I de länder, där de officiella partierna, eller fack-organisationerna äro anslutna till I. S. K., har blott dessa rätt att sända ombud.

I de länder, där de officiella partierna, icke är anslutna till I. S. K., godkännes delegerade från sådana organisationer och grupper, vilka

- a) i sitt land i tal och skrift verkar i enlighet med Zimmerwalds beslut,
- b) som rapporterar till I. S. K. över sin verksamhet. Personlig representation är blott undantagsvis tillåten, dock utan rösträtt.

Över mandatens giltighet avgör i tvistiga fall en av konferensen vald kommission på nio medlemmar.

Sättet för omröstningarna avgöres av konferensen.»

Även den provisoriska dagordningen vittnade om de sedan Zimmerwald gjorda framstegen. Utom verksamhetsberättelserna från Int. Soc. Kommissionen och från de olika ländernas ombud förelåg följande huvudärenden:

1. Kampen för krigets avslutande
2. Proletariatets ställning till fredsfrågorna
3. Agitationen (parlamentarisk aktion och massaktion)
4. Frågan om inkallandet av Internationella soc. byrån i Haag.

Konferensen ägde rum från 24-30 april 1916. Antalet ombud var ungefär detsamma som i Zimmerwald, antalet representerade länder något mindre, emedan en rad delegerade och riksdagsmän, som avsett att komma till konferensen kvarhållits vid gränsen av myndigheterna.

Konferensens huvudfråga gällde dryftande av *fredsproblemet*. En sak var man från början på det klara med. Ingen ställde sig på den ståndpunkten, att det kunde vara den internationella konferensens uppgift att utarbeta ett fredsprogram, som kunde visa de imperialistiska regeringarna vägen till en s. k. samförståndsfred (Verständigungsfrieden). Den som ej äger kraft att förhindra kriget, han förmår ej heller, om han frivilligt överlämnar sig i de besittandes händer, att framtvinga freden. Och den som ej förmår framtvinga freden, han kan ej heller bestämma dess innehåll. Man bygger inga hus genom att börja med taket. Först måste grunden skapas, och grunden för en fred i riktning av proletariatets och socialismens intresse är en självständig, beslutsam kamp av arbetarne mot kriget och mot de härskande klasserna. Men denna kamp har till förutsättning klarhet över krigets väsen och över möjligheterna att ointetgöra kommande krigsfaror.

I vida kretsar av proletariatet härskade i dessa frågor stor förvirring. Vad regeringarnas censur ännu tillät sägas, det förfuskades genom socialpatrioternas politik. Därför var det av

utomordentlig vikt, att konferensen försökte att uppställa några allmänna grundsatser och riktlinjer.

Detta skedde i en längre resolution. Utgående från kapitalismen, imperialismen och kvarlevorna av feodalismen som krigets orsaker, påvisar resolutionen krigets verkliga och väsentliga mål: nyindelningen av det hittillsvarande kolonialområdet och underkastandet av ekonomiskt efterblivna länder under finanskapitalets herravälde. Är dessa mål av kapitalistisk natur, så kan deras förverkligande icke omintetgöra krigsorsakerna, icke åstadkomma ett varaktigt fredstillstånd. Alla medel och metoder, som användes mot kriget utan att träffa själva orsakerna, kapitalismen och det borgerliga samhället, är verkningslösa och leder ej till det önskade målet. Därför avböjer resolutionen de borgerliga och pacifistiska fredslösningarna, karaktäriserar dem som sken och bländverk, blott åstadkommande förvirring i stället för att bringa klarhet och avledande arbetarne från klasskampen, från det enda tillförlitliga vapen som måste användas för tillkämpandet av en deras intressen motsvarande fred.

Resolutionen vänder sig också mot den illusionen, att proletariatet genom uppställandet av fiffigt uttänkta fredsprojekt skulle på något sätt kunna påverka fredens innehåll. Komme det an på detta, så behövde man blott överlåta omsorgen om framtiden åt en handfull världsvise, och lyckan skulle genast falla i de arvlösas sköte. Så göres emellertid ingen världshistoria, så skapas ingen varaktig fred, motsvarande proletariatets intresse. Resolutionen säger därför, att en varaktig fred blott kan vara en frukt av socialismen, alltså av arbetarnes egen kamp, som själva måste träda handlande upp på skådeplatsen. Här framstår teorins betydelse för praxis. Resolutionen är ingalunda en lärd avhandling, som på akademiskt vis vill lösa en stridsfråga. Utgående från historiska fakta mynnar den ut i ett kamprop, som den motiverar. Utvecklande Zimmewaldmanifestets grundtankar, säger den arbetarne ej blott att de bör kämpa, den söker också förklara för dem, *varför* de måste göra det: icke för att låta världen bestå sådan den var före kriget *utan för att omgestalta, den i socialistisk riktning*.

Som helhet utgör resolutionen tvivelsutan ett omisskännligt framsteg, som går vidare på Zimmerwalds linje och skarpt drar upp skiljelinjen såväl mot bourgeoisin som dess socialpatriotiska och pacifistiska medhjälpare. Resolutionen vill vara en vägledning för den proletäriska kampen, ingenting vidare. Det kunde icke vara konferensens sak att uppställa bindande föreskrifter. Massans aktionsduglighet åstadkommes icke genom någon sorts kongressbeslut. Den vilar på insikt, kunskap, skolning och uppfostran, och när dessa fattas, så hjälper de vackraste och ordrikaste beslut ingenting. Men när jäsnings- och luttringsprocessen börjat får den icke överlämnas åt sig själv. Då är det socialdemokratins uppgift och plikt att gå i spetsen, visa massorna det verkliga målet och förutsättningarna för dess realiserande och på detta sätt medvetet öva inflytande på den historiska utvecklingen. Ett stycke sådant nödvändigt arbete var Kientalkonferensens förhandlingar i fredsfrågan.

I nära sammanhang med denna resolution står det av Kientalkonferensen utfärdade uppropet »*Till folken, som man ruinerar och dödar*». Det sammanfattar än en gång krigsorsakerna, visar hur kriget nått fram till en död punkt och fastslår, att militarismen inom en viss nation blott kan förintas genom denna själv. I det manifestet gisslar uthållighetspolitiken, visar det även arbetarna hur idag tanklöst hundratals milliarder kastas ut, som sålunda går förlorade i st. f. att användas för folkets välfärd, för kulturella mål och för sociala reformer. I en lidelsefull slutappell manar manifestet arbetarna till kamp och anger även de medel, som måste användas:

Utöva det hårdaste tryck på era riksdagsmän, era parlament och era regeringar.

Fordra av de socialistiska partiernas representanter att de ögonblickligen avböjer varje understödande av regeringarnas krigspolitik. Fordra av de socialistiska riksdagsmännen, att de från och med nu röstar emot alla, krigskrediter.

Värka med alla till buds stående medel för ett hastigt slut på människoslaktandet.
Ögonblicklig vapenvila — vare det er lösen ! Upp till kamp, ni folk, som man ruinerar och dödar !» —

En andra resolution behandlar ställningstagandet till Internationella socialistiska byrån i Haag. I Zimmerwaldsmanifestet sades det, att denna byrå hade fullständigt upphört. Det kan icke bestridas men skulden låg främst icke hos denna institution själv. Byråns verksamhet måste upphöra, emedan den befann sig i samma ödesdigra motsägelse som de nationella socialistiska partierna, vilkas gemensamma skapelse den är. Plikten att försvara fosterlandet stod gentemot plikten att bekämpa kriget. Under fredstid syntes båda dessa plikter vara förenliga med varandra, i krigstid framstod deras motsats och omöjligheten att förena dem. Man måste bestämma sig för det ena eller andra. De största partierna bestämde sig för att understödja kriget, och därmed var också Internationella byråns öde avgjort. Den förblev passiv, den försummade att samla den ur krigsbedövningen vaknande arbetareklassen, försummade att mana den till kamp.

Denna hållning var begriplig, så länge som byråns verksamhet förhindrades genom invasionen i Belgien, alltså när yttre grunder störde dess aktionsduglighet. Men när den förlades från Bryssel till Haag visade det sig 'snart, att byrån över huvud icke var villig att respektera de internationella kongressernas beslut. Den öppnade kampen mot den internationalistiska oppositionen och gjorde sig till verktyg åt socialpatrioterna, vilkas intressen här flöt in i varandra. Så djupt den genom kriget inträdde splittringen än gick, så var socialpatrioterna dock alldeles eniga i sin kamp mot oppositionen, som sökte påverka byrån i kongressbeslutens anda. Man erinrar sig därvid ofrivilligt de fientliga partierna i det borgerliga lägret, som på det skarpaste sätt bekämpar varandra och säger varandra mer eller mindre vackra tillmälen, men som genast enas så snart det gäller att gå emot arbetarklassen. Internationella byrån blev centralpunkten för ett sådant i det tysta, ingånget enande med bortseende från eljes förefintliga motsättningar. Trots sammanstörtandet den 4 augusti förklarade byråns sekreterare, att Internationalen vore livskraftigare än någonsin. Denna förklaring var nödvändig för att förbereda det ögonblick då — sedan man i årtal i ordets bokstavliga bemärkelse hade bekrigat varann — den stora förlåtelsen och försoningen skulle sättas i scen. Men därmed var också Internationella byråns politik klargjord. Nu kunde den ej längre ursäktas sig med Belgiens invasion; den bekände sig öppet till socialpatriotismens politik och blev ett medel att föra massorna vilse.

Mot denna politik tog Kientalkonferensen ställning. I ett särskilt uttalande övade den en skarp kritik Mot byrån och manade till största vaksamhet över dess görande och lågande. För den händelse, att ett sammanträde med Internationella byrån sammankallades och komme till stånd, vore det Zimmerwaldpartiernas plikt att hänsynslöst träda upp mot socialpatrioterna och ta ställning mot en politik, vilken i fredstid fodrar arbetarna med vackra resolutioner och högtravande beslut och i krigstid proklamerar det ömsesidiga nedslaktandet som en främsta proletärisk nödvändighet.

Konferensen medhann ej att behandla frågan om den *parlamentariska aktionen*. Denna sak hänvisades till den utvidgade kommissionen, och denna sökte därefter sätta sig i förbindelse med de på Zimmerwalds grund stående riksdagsmännen i olika länder för att från parlamentstribunen höja samma fordringar. Planen måste tyvärr uppgivas, emedan en ifrågasatt konferens av riksdagsmän strandade genom pass-svårigheter. — I två upprop vände sig vidare I. S. K. i samförstånd med Kientalkonferensen mot domarne över de tre svenska socialisterna Höglund, Oljelund och Heden, samt mot domen över Karl Liebknecht i Tyskland och häktningen av vår rumäniske partivän Rakowsky.

Därmed var Kientalkonferensens arbete slutfört, och det gällde att se vilken anklang de fattade besluten skulle röna inom arbetareklassen.

7. Zimmerwaldfreden.

Snabbare än även de största optimister vågade hoppas har den allmänna fredslösen från Zimmerwald och Kiental fått historisk betydelse. Fred utan annekationer, fred utan kontributioner, folkens självbestämmelserätt — detta är i dag icke längre fältropet från en liten hop socialister som i september 1915, när Zimmerwaldkonferensen ägde rum. Socialpatrioterna har upptagit dessa lösenord, regeringarna instämmer i dem och i den offentliga diskussionen i fredsfrågan intar nu dessa Zimmerwalds formler ett brett rum.

Varav kommer detta? Hur är det möjligt, att Zimmerwald och Kiental på detta sätt plötsligt börjat äras?

Därtill är två företeelser skuld. Kriget har råkat in i en återvändsgränd. Regeringarna vet ej mer vare sig ut eller in. De inser, att de åt folken givna löftena ej kan fyllas, att ingen militär makt är tillräckligt stor och stark för att kunna förverkliga de högtflygande erövringsplanerna. Så blev man blygsammare. Man reviderade krigsmålen, förklarade att man ingalunda har så stora anspråk och vore i grunden ganska glad, om man över huvud på något sätt kunde komma ut ur allt detta virrvarr. Så även med socialpatrioterna. Dessa, som efter Zimmerwald och Kiental hånfullt frågade, om arbetarna verkligen trodde att en fred utan annexioner och utan krigsskandestånd låge i deras intresse, har nu ändrat mening. Nu har de upptäckt, att de noga taget egentligen vill detsamma som Zimmerwald: fred utan annexioner.

Ett starkt inflytande på denna förändring i tänkesätten hade den världshistoriska händelse, som inträffat sedan krigsutbrottet: *den ryska revolutionen*. Den var en faktor, som varken de härskande klasserna eller socialpatrioterna tagit med i räkningen. Den ryska revolutionen betydde ett stillestånd i de militära operationerna på ostfronten och samtidigt en annullering av de erövringsmål för de allierade som tsarismen uppgjort gemensamt med den imperialistiska bourgeoisin. Den storm, som sopade bort det tsaristiska herraväldet, begrov under spillrorna även den gamla regimens krigsmål, och när Miljukoff, den liberala bourgeoisins representant och andlige ledare, lät förkunna sina imperialistiska drömmar i Väst-Euorpa, måste han försvinna från ministertaburetten. Arbetare- och Soldatrådet, den gången ännu i full friskhet, tvang imperialisterna till reträtt och proklamerade Zimmerwalds grundsatsar som basis för fredens innehåll.

Nu vaknade ententens socialpatrioter. Kunde deras regeringar åtminstone i början ej komma till rätta med den ryska revolutionen, var de medel, som de tillsammans med Miljukoff använt, alltför grova, så skickades nu de socialpatriotiska agenterna som sändebud till Ryssland för att få revolutionen över för kriget. Men även de måste ha ett program, och detta program måste åtminstone ytligt sett sluta sig till den ryska demokratins fredsfordringar.

Zimmerwalds fredsformel fick nu äran att upptagas av dem. Herrarna skakade belåtet varandras händer och lyckönskade varandra till en fred utan annekitioner och utan kontributioner på grundval av nationernas självbestämmerätt. Så syntes allt upplösa sig i skönaste harmoni.

Om än regeringarna och de härskande klasserna ej var eniga, så föreföll det nu, som åtminstone ingenting mer stode i vägen för ett enande av socialpatrioterna, då från alla håll klang samma fredstoner. Också härskade i Haag, i Stockholm och i Köpenhamn idel glädje. En sådan endräkt ville man i de neutrala länderna utnyttja, och så Zimmerwald och Kiental uppkom idén om *Stockholmskonferensen*. Ett Mekka liknade nu den svenska metropolen, från alla länder kom och for delegerade, och med uppblåst viktighet förhandlades bakom det gröna bordet, varunder den borgerliga prässen slog på reklamtrumman och ingalunda sparade på blommor och lager fast det gällde socialister.

Emellertid, innan ännu alla delegerade hade kommit, visste den uppmärksamme iakttagaren hur det i verkligheten stod till i Stockholm. Fred utan annekitioner — ja väl, och dock gapade motsättningarna djupare än förut och underströks kraftigt av trumelden från de ryska offensivtrupperna, vilka efter veckolång plågsam massering trängde fram under revolutionsfanan mot Centralmakternas ställningar. Nu visade det sig att en formel i och för sig betyder hjärtligt litet och att det helt kommer an på, vilket bruk man gör av den. Och just därom gick åsikterna i sär.

Fred utan annekitioner! ropade Henderson, Thomas, Vandervelde & C:o, men det är självklart att Elsass-Lothringen skall tillhöra fransmännen, Trient och Triest italienarna, Transylvanien rumänerna.

Fred utan annekitioner! svarade de tyska socialpatrioterna, men vem i all världen kunde tro — sade Scheidemann i tyska riksdagen — att efter en så väldig kamp alla gränsstenar skulle kunna förbli oförändrade?

Fred utan annekitioner! trallade regeringssocialisterna i Bulgarien, men vem vill bestrida oss rätten till Dobrudscha och Macedonien?

Fred utan annexioner! förkunnade den andra provisoriska regeringen och träffade förberedelser för en offensiv.

Sålunda upptogs visserligen Zimmerwalds fredslösen från alla sidor, medan den samtidigt genom godtyckliga tolkningar fuskades bort. Lösen i och för sig skulle under sådana förhållanden endast ha haft betydelsen av en innehållslös fras, om ej i Zimmerwald och Kiental och särskilt på den senare konferensen fastslagits bestämda förutsättningar för förverkligandet av fredsmålet. Och den som i det ögonblick, då fordran på en fred utan 'annexioner' höjdes från alla sidor, möjligen var av den meningen, att nu hade Zimmerwald fyllt sin mission och överflödiggjort sig genom den ryska revolutionen, han måste av det nuvarande sakläget förstå, hur viktigt det är just nu att ställa i förgrunden ej blott Zimmerwalds fredsmål utan ock de därmed förbundna medlen att genomföra det.

Även bortsett från de elastiska uttolkningarnes konst är emellertid i själva verket bekännelsen till fredsmålet ingalunda förefintligheten av en fredsvilja. Det kommer an ej blott på målet utan ock på medlen att förverkliga det. Häri ligger kriteriet på fredsviljan, och detta kriterium är *fordran på omedelbart och allmänt vapenstillestånd*. Blott den, som vill

vapenstillestånd önskar omedelbart slut på kriget och slaktandet, blott han bevisar att han ej vill prisgiva ytterligare hundratusental människor till den oupphörligt pågående åderlåtningen, blott han ger sitt mål levande innehåll och vänder sig emot att en god sak, fredens sak, missbrukas till förmån för ett förlängande av kriget. Och därför är Zimmerwalds fredsmål icke tänkbart utan en samtidig fordran på vapenstillestånd, utan medlet som för till målet.

För denna fordran gäller det nu att kämpa. Den ställer de härskande och deras agenter inför provet. Men provet själv framtvings först då, när denna fordran gjorts till lösen för en *allmän masskamp för freden*, när — i överensstämmelse med Zimmerwaldsrörelsen väsen och anda — i alla länder övas ett skarpt revolutionärt tryck på regeringarna och när socialisterna i de krigförande länderna med hela sin organisatoriska kraft öppnar kampen mot dem, bryter borgfreden, konsekvent vägrar krigskrediten och manar arbetareklassen till väldiga ekonomiska och politiska strejker och demonstrationer.

Då blir fredskampen till revolutionär kamp, till kamp om socialismens mål, och då först kan ur denna kamp uppstå en segerrik International, som trotsar alla stormar och av de rikas fädernesland skapar mänsklighetens hem och paradiset.

Bilagor

Bil. 1. Zimmerwaldmanifestet.

Till Europas proletärer!

Manifest från de internationella socialisternas konferens.

Sedan mer än ett år pågår kriget. Millioner av lik betäcka slagfälten, millioner människor ha gjorts till krymplingar för hela livet. Europa liknar ett jättestort människoslakthus. Hela den genom många generationers arbete skapade kulturen är vigd till ödeläggelse. Det vildaste barbari triumferar i dessa dagar över allt, som hittills utgjort mänsklighetens stolthet.

Vilken också sanningen om det omedelbara ansvaret för detta krigs utbrott må vara — ett står fast: det krig, som alstrat detta kajs, är en frukt av imperialismen, strävandet hos de kapitalistiska klasserna inom varje nation att tillfredsställa sin profitlystnad genom utsugning av människoarbete lock naturrikedomar hela jorden runt.

Ekonomiskt efterblivna eller politiskt svaga nationer duka därvid under för stormakterna, som i detta krig försöka att med blod och järn nygestalta världskartan efter sitt utsugningsintresse. Så hotas hela folk och länder, som Belgien, Polen, Balkanstaterna, Armenien av ödet att helt eller delvis styckade annekteras som bytesobjekt i kompenationsspelet.

Krigets drivande krafter framträda under dess utveckling i hela sin vidriighet. Flik efter flik faller av slöjan, med vilken avsikten med denna världskatastrof doldes för folkens medvetande. Kapitalisterna i alla land, som av folkens förspillda blod göra krigsprofitens gyllene guld, påstå att kriget gäller fosterlandets försvar, demokratin, befrielsen av undertryckta folk. De ljuga. I själva verket begrava de på de ödelagda fälten det egna folkets frihet i sällskap med andra nationers oberoende. Nya band, nya bojor, (nya bördor uppstå och proletariatet i alla land, segrare som besegrade, kommer att få bära dessa. Höjt välstånd. förkunnades vid krigets utbrott — nöd och försakelser, Arbetslöshet och dyrtid, undernäring

och folkfarsoter är det verkliga resultatet. I årtionden skola krigskostnaderna förtära folkens bästa krafter, sätta i fara de sociala reform-erövringarna och hindra varje steg framåt.

Kulturell ödeläggelse, ekonomisk nedprässning, politisk reaktion — det blir denna hemska folkkamps välsignelse.

Så avslöjar kriget den modärna kapitalismen i all dess nakenhet, denna kapitalism som blivit oförenlig inte blott med arbetarmassornas intressen, inte bara med den historiska utvecklingens behov, utan med det mänskliga samhällets förutsättningar.

Det kapitalistiska samhällets härskande myndighet, i vars händer folkens öde vilar, de monarkiska såväl som de republikanska regeringarna, den hemliga diplomatin, de mäktiga företagarorganisationerna, de borgerliga partierna, den kapitalistiska prässen, kyrkan — alla bära de det fulla ansvaret för detta krig, som uppstått ur den dem födande och av dem skyddade samhällsordningen och som föres till förmån för deras intressen.

Arbetare!

Utsugna, rättslösa, ringaktade, — vid krigsutbrottet, då det gällde att före er på slaktbänken, till döden, nämnde man er bröder och kamrater. Och nu, då militarismen gjort er till krymplingar, lemlästat, förnedrat och förintat er, fordra de härskande också att ni prisge era intressen, era mål, era ideal, med ett ord: den slaviska underkastelsen under borgfreden. Man berövar er möjligheten att offentliggöra era åsikter, era känslor, er smärta, man förvägrar er att framställa och låta representera era krav. Prässen nedtystad, de politiska fri- och rättigheterna trampade under fötterna — så härskar nu militärdiktaturens pansrade näve.

Inför detta tillstånd, som hotar Europa och mänsklighetens framtid kunna och få vi inte längre stå tiggande. I årtionden har det socialistiska proletariatet fört kampen mot militarismen. Med växande omsorg sysselsatte sig dess representanter på sina nationella och internationella kongresser med den från imperialismen allt mera hotande krigsfaran. I Stuttgart, i Köpenhamn, i Basel ha de internationella socialistiska kongresserna stakat ut den väg som proletariatet hade att gå.

Socialistiska partier och arbetarorganisationer i olika land, som varit med om att bestämma denna väg, ha sedan krigets utbrott ej respekterat de därav följande förpliktelserna. Deras representanter ha uppfordrat arbetarna till inställande av klasskampen, det enda möjliga och verksamma medlet för den proletäriska frigörelsen. De ha beviljat de härskande klasserna krediten till krigets förande, de ha för de mest olika tjänster ställt sig till regeringens förfogande, de ha genom sin präss och sina beskickningar sökt vinna de neutrala för sina resp. länders regeringspolitik, de ha som gisslan för borgfredens bevarande utlämnat socialistiska ministrar åt regeringarna och därmed ha, de inför arbetarklassen, för dess nutid och framtid, övertagit ansvaret för detta krig, dess syften och dess metoder. Och liksom de enskilda partierna, så klickade också den alldeles särskilda representationen för alla lands socialister: den internationella socialistiska byrån.

Dessa fakta ha medverkat till, att den internationella arbetarklassen, som ej hemföll åt eller som befriat sig från den första krigsperiodens nationella panik, ännu den dag som är, i folkmordens andra år, ej funnit några medel och vägar att samtidigt i alla länder kraftigt uppta kampen för freden.

I denna olidliga situation ha undertecknade, representanter för socialistiska partier och fackföreningsrörelser eller deras minoriteter, vi tyskar, fransmän, italienare, ryssar, polacker, letter, rumänier, bulgarier, svenskar, norrmän, holländare och schweizare, som icke på den nationella solidaritetens mark med utsugarklassen utan på den internationella proletariska solidaritetens och klasskampens grund, mött samman för att på nytt återknyta de internationella förbindelsernas sönderslitna trådar och kalla arbetarklassen till självbesinning och till kamp för freden.

Denna kamp är kampen för friheten, för folkförbrödringen, för socialismen. Det gäller att uppta denna kamp för freden, för en fred utan annektioner och krigsskadestånd. Men en sådan fred är möjlig endast med utdömande av varje tanke på kränkande av folkens rätt och frihet. Varken besättandet av hela länder eller enskilda landsdelar får leda till dessas våldsinkorporering. Ingen annektion, varken öppen eller maskerad, ej heller någon med våld utförd ekonomisk inkorporering, som blott skulle göras ännu olidligare genom berövandet av deras politiska rättigheter. Folkens självbestämmanderätt måste vara orubblig grundsats i de nationella förhållandenas ordnande.

Proletärer!

Sedan krigets utbrott ha ni ställt er handlingskraft, ert mod, er uthållighet i de härskande klassernas tjänst. Nu gäller det att träda fram för den egna saken, för socialismens heliga mål, för de undertryckta folkens såväl som för de förslavade klassernas befrielse genom den oförsonliga, proletariska klasskampen.

Det är socialisternas i de krigförande länderna uppgift och plikt att med full kraft uppta denna kamp, socialisternas i de neutrala staterna uppgift och plikt att med alla verksamma medel understödja sina bröder i denna kamp mot det blodiga barbariet.

Aldrig i världshistorien gavs en mera bjudande, en högre, en upphöjdare uppgift, och att fylla den skall bli vårt gemensamma verk. Intet offer är för stort, ingen börda för tung att nå detta mål: fred mellan folken.

Arbetare och arbeterskor! Mödrar och fäder! Änkor och faderlösa! Sårade och krymplingar! Er alla som lida av kriget och genom kriget, tillropa vi ut över gränserna, över de rykande slagfälten, över ödelagda städer och byar:

Proletärer i alla land, förenen er!

Zimmerwald (Schweiz), September 1915.

I DEN INTERNATIONELLA SOCIALISTISKA KONFERENSENS NAMN:

För tyska delegationen:

Georg Ledebour. Adolf Hoffman.

För franska delegationen:

A. Bourderon. A. Merrheim.

För italienska delegationen:

G. E. Modigliani. Constantino Lazzari.

För ryska delegationen:

N. Lenin. Paul Axelrod. M. Bobroff.

För polska delegationen:
St. Lapinski. A. Warski. Cz. Hanecki.

För den interbalkanska socialistiska federationen:
I rumäniska delegationens namn: *C. Racovski.*
I bulgariska delegationens namn: *Wassil Kolarow.*

För svenska och norska delegationen:
Z. Höglund. Ture Nerman.

För holländska delegationen:
H. Roland Holst.

För schweiziska delegationen:
Robert Grimm. Charles Namne.

Englands Oberoende arbetarparti (I. L. P.) hade förklarat sig instämma i konferensens syfte och utsett officiellt ombud till dess förhandlingar. Det »fria», »demokratiska» Englands regering förvägrade emellertid ombuden deras pass, å att resan till platsen för konferensen ej kunde äga rum. Av denna anledning kunde manifestet vars riktlinjer Oberoende arbetarpartiet instämt i, ej undertecknas av representanter för de engelska arbetarna.

Bil. II. Kientalmanifestet.

Till folken som man ruinerar och dödar.

Ett manifest till Europas folk från den andra internationella Zimmerwaldkonferensen.

Proletärer i alla land, förenen er!

Två års världskrig! Två års ödeläggelse! Två år av blodsoffer och rasande reaktion!

Vem bär ansvaret? Vem står bakom dessa, som kastade brandfacklan i kruttunnan? Vem har sedan länge velat och förberett kriget.

När vi socialister från krigförande och neutrala land i september 1915 över det blodiga virrvarret räckte varann våra händer och mitt under de lössläppta krigslidelserna förenade oss i Zimmerwald, sade vi i vårt manifest:

»Det kapitalistiska samhällets härskande myndigheter, i vars händer folkens öde vilade, de monarkiska såväl som de republikanska regeringarna, den hemliga diplomatin, de mäktiga företagarorganisationerna, de borgerliga partierna, den kapitalistiska prässen, kyrkan — de alla bär den fulla ansvarsbördan för detta krig, som uppstått ur den dem närande och av dem beskyddade samhällsordningen och som föres för deras intressen.»

»Varje nation», sade Jaurés några dagar före sin död, »har med brinnande fackla ilat genom Europas gator.»

Sedan miljoner män gravlagts, miljoner familjer försänkts i sorg, miljoner gjorts till änkor och faderlösa, sedan ruiner hopats på ruiner och oersättliga kulturverk förintats, har detta krig råkat i en återvändsgränd.

Trots hekatomber av offer på alla fronter inga avgörande resultat! Bara för att rubba dessa fronter en smula måste regeringarna offra nya miljoner av män.

Inga segrare, inga besegrade, eller snarare alla besegrade, d. v. s. alla förblödande, alla ruinerade, alla utmattade, det blir detta fasansfulla krigs konto. Så kan de härskande klasserna inregistrera, att deras fantastiska drömmar om det imperialistiska världsherraväldet icke gått i uppfyllelse.

Ånyo har det visat sig, att ensamt de socialister tjänat sitt folks intressen, som trots smädelserna gått fram emot det nationalistiska vansinnet och fordrat en omedelbar fred utan annexioner.

Förener er därför med oss i fältropet:
Ned med kriget! Leve freden!

Arbetare i stad och på land!

Regeringarna, de imperialistiska klickarna och prässen säger er, att man måste hålla ut för att befria de under tryckta nationerna. Av alla medel att vilseföra, som använts i detta krig, är detta det grövsta. Det verkliga målet med detta allmänna slaktande är för ena sidan säkerställandet av vad man under århundraden sammanrafsat och erövat i många krig; den andra sidan vill dela världen på nytt för att utöka sina besittningar; man vill annektera nya områden, stycka och sönderslita folken, förnedrad er till vanliga knektar och heloter. Era regeringar och er präss säger er, att man måste fortsätta kriget för att förintna militarismen. Låt inte bedra er! En nations militarism kan endast förintnas av denna själv, och i alla länder gäller det att slå ner den.

Era regeringar och er präss säger er vidare, att man måste förlänga kriget, på det det må bli det sista. Också detta är ett bedrägeri. Aldrig har kriget dödat kriget. Tvärtom. Det väcker revanschlust, ty våld föder våld.

Så ska era förtryckare efter varje offer kräva nya sådana av eder och ur denna jävulska ring för ej håller de borgerliga fredsvännernas väg eder ut.

*Det finns endast ett värksamt medel att i framtiden förhindra krig: erövrandet av den politiska makten och avskaffandet genom de arbetande klasserna av den kapitalistiska egendomen!
Den varaktiga freden blir först frukten av den segrande socialismen.*

PROLETÄRER!

Vilka är det, som för er predikar »uthållighetspolitiken» till »segern»?

Det är krigets ansvariga igångsättare, den fala prässen, krigsleverantörerna och alla som tjänar på kriget; det är socialpatrioterna, de borgerliga krigslösningarnas ekon; det är reaktionärerna, som i hemlighet fröjdar sig över att på slagfälten de faller, som nyss ännu hotade de

härskandes privilegier: socialisterna, fackföreningsfolket, alla som sådde socialismens säde i stad och på land.

Det är uthållighetspolitikernas parti!

De förfogar över regeringsmakten, de behärskar lögnprässen, som förgiftar folket, de har frihet att agitera till förmån för krigets fortsättande, för ökade blodsoffer och ökad ödeläggelse.

Men ni är offren; ni har bara rätten till svält och tystnad, till belägringstillståndets bojor, till censurens fjättrar, till fängelsernas kvava luft.

Ni, folket, de arbetande massorna, blir offren för ett krig, som inte är ert krig.

I skyttegravarna, i de främsta linjerna blir ni, arbetare från stad och landsbygd ställda. Men bakom fronten ser ni de rika och deras hantlangare, de som undanhåller sig i säkerhet.

För dem betyder kriget de andras död!

Och under det att de för *sin* klasskamp mot er skarpare än någonsin, predikar de borgfred för er. Under idet att de skoningslöst exploaterar ert elände och er nöd, vill de tvinga er att förråda er plikt mot er egen klass och slita ur er hjärtan er bästa kraft, era förhoppningar om socialismen.

Ännu tydligare än under fred visar sig under kriget de sociala orättvisorna och klassväldet. Under kriget stjäls det kapitalistiska systemet ifrån arbetaren all livsglädje, under kriget rövar den ifrån honom allt, till och med livet.

Nog med mord! Nog med lidande!

Det är också nog med ödeläggelse!

Ty över er arbetare, faller i dag och i framtiden ruinerna.

Hundratals miljarder vräkes i dessa dagar i krigsgudens gap och är förlorade för folkens välfärd, för kulturändamål och för sociala reformer, som skulle kunnat lindra ert öde, befrämja folkupplysningen och minska eländet.

Och i morgon skall nya tunga skatter falla på edra skuldror.

Det måste bli slut med förslösandet av ert arbete, era pengar, er livskraft! Stå upp till kamp för en fred utan annexioner!

I alla de krigförande länderna måste arbetets kvinnor och män vända sig mot kriget och dess följder, mot eländet och umbärandena, mot arbetslösheten och uppskörtningarna. Höj era röster för återställandet av de nedrivna borgerliga friheterna, för den sociala lagstiftningen, för de arbetande klassernas fordringar.

Proletariatet i de neutrala länderna måste hjälpa socialisterna i de krigförande staterna i deras svåra kamp och av alla sina krafter arbeta mot ett vidare utbredande av kriget.

Socialisterna i alla länder måste handla i överensstämmelse med de internationella kongressernas beslut, som gör det till en plikt för arbetarklassen att göra alla ansträngningar för att framtvunga ett hastigt slut på kriget.

Utöva det hårdaste tryck på era riksdagsmän, era parlament och era regeringar.

Fordra av de socialistiska partiernas representanter, att de ögonblickligen avböjer varje understödjande av regeringarnas krigspolitik. Fordra av de socialistiska riksdagsmännen, att de från och med nu röstar emot alla krigskrediter.

Värka med alla till buds stående medel för ett hastigt slut på människoslaktandet!

Ögonblicklig vapenvila — vare det lösen! Upp till kamp, ni folk, som man ruinerar och dödar!

Mod! Tänk på, att ni är flertalet och, om ni vill, kan vara makten.

Regeringarna bör få veta, att i alla länder hatet mot kriget och viljan till social vedergällning växer, och då ska folkfredens timma närma sig. Ned med kriget!

Leve freden, den omedelbara freden, utan annexioner! Leve den internationella socialismen!

DEN ANDRA INTERNATIONELLA SOCIALISTISKA ZIMMERWALDKONFERENSEN.